

KOMAN ZSOMBOR

Imperatívsz

Galambodzik az ég.

Hajolj majd át magadon,
terítsd le festóvászonnal fonákod.
Töröld bele izzadt tenyered,
ne károgj.

Légy majd hálás a csillagrobbanásból
újrahasznosított okok fonatának,
hogy nem lesz más gesztusod,
mint kezeid megfeszített párbaja.

Inkább jelenben mondom.
Csak akkor örülj meg, mikor szabad,
mikor mindenki arra vágyik,
hogy helyette kitaláld magad.

Galambodzik az ég.

Függeszd fel a beteljesülést,
lélegezz, és mélyítsd el
a vágy tószerű honoráriumát.

Hagyd a festóvásznat s a gesztusokat.
Köpj inkább panorámát az ablakra,
keress benne szédítő hidakat,
keress tükröket minden szempárhoz.

Galambodzik az ég.

Feszíts iránytalan messzeséget
a fák közé.
Vagy csak kapcsold le magasságukat,
ahogy a vöröslő napkorongot
a madarak szárnyai legyezik
a horizont alá.

Galambodzik az ég.
Fojtogató szárnyak mögé bújjik –
mindhiába: tudja a tollak alatti meztelenséget.

Mezítlábás láng

Fémvödrökben gyűjti az Öreg
a pixelközi résekből előkapart szurkot.

Tűzbe kerül
a sötét anyag,
a bádog alján féltényérnyi lyukból
csordogál a fekete massa,
csak az üledék marad,
és szárad.

Az olvadék már-már
legyűrni látszik a lángot.

Nincs világ az elektronok kétségei nélkül.

A csipkebokor mellett
gazdátlan saruk.

Lajtorja

A víz oltalmát súrolva
viharfelhő bolyong.